

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 13/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 35

Bài học hôm trước Hòa Thượng dạy chúng ta, người cùng chung một đạo tràng thì phải cùng chung một phương pháp, một cách thức. Một người tụng “***Kinh Vô Lượng Thọ***” và một người tụng “***Kinh Quán Vô Lượng Thọ***” hay một người niệm Phật bốn chữ và một người niệm Phật sáu chữ cũng không thể ở chung vì nếu ở chung họ sẽ bị động tâm. Hòa Thượng nói: “***Thà làm động nước ngàn sông còn hơn làm động tâm người tu hành***”. Người trong một đoàn thể phải như nhất trên dưới một lòng. Hòa Thượng dạy chúng ta không được khô cứng trong một hình thái, hình thái có thể thay đổi nhưng tâm không được thay đổi, tâm chúng ta phải chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi. Người thế gian cũng nói: “***Chiếc áo không làm nên con người***”.

Khi chúng ta xem phim “*Tây Du Kỳ*”, một lần nhân vật Tôn Ngộ Không lấy áo của nhà vua mặc nhưng động tác của Tôn Ngộ Không vẫn giống như một chú khỉ. Chúng ta thường bó chặt trong hình thức mà chúng ta cho rằng đúng. Có những người học Phật để đầu tóc bù xù, áo quần xộc xệch, họ khiến mọi người cho rằng những người tu hành đều rất khổ.

Bài học hôm qua Hoà Thượng nói, Phật pháp có thể tiếp cận chúng sanh trên rất nhiều phương diện. Ngày xưa, Thích Ca Mâu Ni Phật ở dưới gốc cây ngủ một đêm nhưng ngày nay, cơ địa của chúng ta thì không thể làm được điều này, ngày nay, nếu chúng ta di chuyển đến nhiều nơi khác nhau thì chúng ta sẽ gây ảnh hưởng đến an ninh của các địa phương. Chúng ta phải dùng phương thức phù hợp với sở trường của mình để cống hiến.

Phật từ bi nói ra rất nhiều pháp môn để phù hợp với căn tánh khác nhau của chúng sanh. Trong một rừng hoa có muôn loài hoa khoe sắc, có người thích hoa hồng, có người thích hoa hướng dương hay hoa cẩm chướng. Phật pháp giống như biển pháp, nước biển ở nơi nào cũng có vị mặn, người nào chân thật tu học đều có thể đạt đến giải thoát. Hòa Thượng nói, mục tiêu sau cùng của người học Phật pháp là đồng thành Phật đạo.

Trong “***Kinh Vô Lượng Thọ***” dạy chúng ta, trong ba nghiệp, nghiệp dễ phạm nhất là khẩu nghiệp. Trên Kinh dạy chúng ta trước tiên phải: “***Khéo giữ khẩu nghiệp không nói lỗi người***”. Trước đây, có một người rất nổi tiếng, người đó nói rằng Hòa Thượng Tịnh Không chỉ có pháp giải không có pháp hành. Khi tôi nghe những lời này tôi rất bất ngờ, tôi nói với họ rằng họ phải nhanh đập đầu mà sám hối. Trước đây, vị đó đã mua

đất để dự định xây dựng nhiều công trình nhưng vừa rồi vị đó đã bị trục xuất, mất đi danh tiếng, địa vị. Đây là do vị đó đã phạm phải khẩu nghiệp quá nặng, lời nói của họ khiến nhiều người cũng bài bác Hòa Thượng.

Tôi học 1200 chuyên đề là vì tôi muốn nhắc lại lời của Hòa Thượng, tôi mong muốn lời của Ngài sẽ lưu truyền ở thế gian. Tôi học “*Tịnh Không Pháp Ngữ*” vì tôi muốn nếu có người nào may mắn, có duyên thì họ sẽ gặp được tên của Hòa Thượng trên không gian mạng. Tôi may mắn gặp được pháp của Hòa Thượng khi tôi dạy chữ Hán ở Vũng Tàu, tôi nhìn thấy Sư bà có một thùng đĩa của Hòa Thượng, ban đầu tôi nghe đĩa của Hòa Thượng để luyện nghe chữ Hán âm Bắc Kinh, tôi càng nghe thì càng thấy những lời của Ngài vô cùng sâu sắc. Lỗi chúng ta hay gặp nhất là khẩu nghiệp, chúng ta chê bai những người tu hành nghiêm túc thì chúng ta đã mắc tội rất nặng. Người mà đã chê bai Hòa Thượng, trước đây họ có hàng triệu người kính ngưỡng nên họ sinh tâm cống cao ngã mạn, hình ảnh của họ có ở khắp nơi, bây giờ họ đi đâu cũng bị mọi người soi mói, mắng nhiếc.

Khi tôi mới về đây, có hai người học trò nói là họ sẽ trả tiền để tôi mua đất nhưng sau đó, tôi bảo một người học trò là gửi lại tiền cho hai người đó vì họ đã không niệm Phật, không nghe pháp của Hòa Thượng. Khi học trò của tôi mang tiền đến trả hai người đó vui như Tết, tôi nói, nếu chúng ta không trả lại tiền thì chúng ta sẽ mắc nợ họ. Đối với Phật pháp, đối với người chân chính tu hành như Hòa Thượng, nếu chúng ta không trân trọng, chúng ta có ý niệm phỉ báng thì chúng ta sẽ bị tổn âm đức.

Tuy chúng ta tu hành không đồng pháp môn, chúng ta có mục tiêu, phương hướng khác nhau nhưng chúng ta phải tôn trọng, giúp đỡ lẫn nhau để cùng làm lợi ích chúng sanh. Ngày trước, khi Hòa Thượng nhìn thấy các Ma-sơ đi đến Châu Phi cứu giúp người, Ngài đã tặng họ tiền để mua xe cứu thương, thuốc men. Có người nói Hòa Thượng đã đem tiền của nhà Phật đi giúp ngoại đạo, đây là do họ có tâm phân biệt, ích kỷ. Hòa Thượng nói, chúng ta không đến được châu Phi cứu giúp những người khốn khó thì chúng ta trợ lực cho những người có thể đi đến đó. Chúng ta phải mở rộng tâm, đối tượng của chúng ta là chúng sanh tận hư không khắp pháp giới, chúng ta nên hỗ trợ những tôn giáo chính thống, được quốc gia công nhận.

Hòa Thượng nói: “***Phật dạy chúng ta, trong đạo tràng quyền sở hữu thuộc về người chủ đạo tràng, người hộ pháp, những người tiếp quản chỉ có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu. Nếu chúng ta không y theo giáo huấn này mà làm thì chúng ta sẽ không thể có thành tựu***”. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, Trúc Lâm tịnh xá, Kỳ Viên tịnh xá đều do các đại trưởng giả như ông Cấp Cô Độc xây dựng và thỉnh Phật, chúng tăng về ở, Phật và chúng tăng chỉ có quyền sử dụng không có quyền sở hữu. Phật dạy chúng ta tinh thần buông xả, không dính mắc vào thế gian để chúng ta dễ dàng thoát ly thế gian. Nếu chúng ta có quyền sở hữu thì chúng ta không thể thoát ly thế gian. Hòa Thượng từng nói vui, chúng ta đến ở, chúng ta chỉ có quyền sử dụng thì khi nhà hư,

bóng đèn cháy thì người chủ sửa. Nhiều người cắt chương, đoạn ngữ những lời dạy của Hòa Thượng để họ có thể lừa gạt người khác.

Hòa Thượng nói: **“Người đứng đầu, người chấp sự của một đoàn thể chỉ đứng đầu đoàn thể trong thời gian một năm, cuối năm, khi đến ngày 28 thì họ sẽ hết nhiệm kỳ, mừng 1 Tết mọi người sẽ bầu một người mới. Điều này là để những người đứng đầu sẽ không tham quyền cố vị, một người chủ trì hay người nấu cơm, người quét rác đều bình đẳng”**. Mọi người bình đẳng với nhau nhưng vẫn giữ tôn ti, trật tự, người dưới vẫn kính trọng người trên. Tăng đoàn nhà Phật rất tuyệt vời, dù không phân chia cấp bậc nhưng trong các buổi lễ mọi người đều ngồi theo đúng tôn ti, trật tự, mọi người đều biết mình phải ngồi ở vị trí nào và chủ động nhường chỗ cho những người có thâm niên hơn mình.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta tham quyền cố vị thì tứ chúng không phục, điều này cũng sẽ chướng ngại dụng công tu hành của chính chúng ta. Trong một đạo tràng, khi chúng ta từ 20 tuổi đến 40 tuổi, chúng ta học cách làm việc, học cách phục vụ trưởng bối. Khi chúng ta từ 40 tuổi đến 60 tuổi, chúng ta cống hiến chính mình. Sau khi chúng ta 60 tuổi, chúng ta phải thoái lui để chuyên tâm tấn đạo”**. Trong nhà Phật cũng thường nói, năm năm đầu phải nghiêm trì giới luật, học cách làm việc, phụng sự trưởng bối, năm năm sau mới tham học. Nếu chúng ta không có giai đoạn học việc thì chúng ta sẽ sinh tâm cống cao ngã mạn. Người có thời gian học việc thì họ sẽ biết phụng sự trưởng bối, lễ nhường anh em.

Sau thời gian học việc, học cách phục vụ trưởng bối thì chúng ta sẽ đủ năng lực cống hiến, có khả năng lãnh đạo, gánh vác trách nhiệm. Sau khi chúng ta 60 tuổi, chúng ta phải chuyên tâm tu hành. Ở thế gian, nếu chúng ta cũng tuân theo giáo giới này thì chúng ta sẽ có rất nhiều lợi ích. Năm năm đầu chúng ta tuyệt đối nghe lời làm theo thì năm năm sau chúng ta đủ năng gánh vác, làm chủ mọi việc. Nếu chúng ta chưa có năm năm học việc, phụng sự người lớn thì chúng ta sẽ thành công ít, thất bại nhiều. Khi còn nhỏ, tôi được dạy bảo nghiêm khắc, tôi thường phải quỳ nhang, bị dùng thiền trượng đánh nhiều lần. Sự nghiêm khắc của người xưa chính là sự từ bi đối với chúng ta. Khi tôi còn nhỏ, tôi chưa cảm nhận được điều này, khi tôi trưởng thành tôi mới biết khởi niệm tri ân.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta đủ năng lực thì mỗi người chúng ta gánh vác một trách nhiệm để giáo hóa một phương. Nếu chúng ta đủ năng lực mà chúng ta không tận trách thì đó chính là chúng ta đã có lỗi lầm. Nếu chúng ta không tận trách nhiệm thì cho dù cá nhân chúng ta tu hành tốt hơn, chúng ta cũng không thể có thành tựu”**.

Chúng ta phải gánh vác trách nhiệm phục vụ những người ở nơi chúng ta sống, làm việc. Chúng ta có năng lực giúp ích chúng sanh mà chúng ta không làm thì chúng ta không thể làm được Phật Bồ Tát. Phật Bồ Tát luôn vì chúng sanh phục vụ. Trên **“Kinh Vô Lượng Thọ”** dạy chúng ta: **“Dĩ thân tác tắc”**. Chính mình phải làm ra tấm gương.

Chúng ta là người niệm Phật, chúng ta niệm Phật ngày đêm nhưng chúng ta không làm được điều này thì chúng ta không thể có thành tựu.

Có những người, ban đầu họ dẫn lời Hòa Thượng, khi họ có đông đệ tử thì họ yêu cầu mọi người chỉ được nghe theo họ, không được nghe theo Hòa Thượng Tịnh Không. Họ chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, họ đã cắt chương, đoạn ngữ lời của Hòa Thượng nên họ không thể có thành tựu. Mục tiêu sau cùng của người học Phật là vãng sanh thành Phật, nếu chúng ta không thể vãng sanh thành Phật thì chúng ta không có việc gì đáng để nói!

Tổ Sư Ấn Quang nói: “***Đốn luân tận phận***”. Dốc hết trách nhiệm trong vai trò, trách nhiệm của mình. Chúng ta học Thánh Hiền mà chúng ta không mang trí của Thánh Hiền phục vụ chúng sanh thì chúng ta cũng không thể làm được Thánh Hiền. Ngày nay, có những người học Thánh Hiền để mọi người tin tưởng, phục vụ họ tốt hơn, chứ không phải để đem đạo Thánh Hiền phục vụ mọi người.

Trong buổi chúc Tết hôm trước, có người học trò nói, cô không dám ngủ để dành thời gian học bài, mỗi kỳ thi cô phải học 1000 trang, cô đã trải qua ba kỳ thi. Tôi nói với cô, cô muốn đem chuẩn mực Thánh Hiền đến phương Tây thì cô phải có bằng Tiến sĩ giáo dục. Ở phương Tây, nếu muốn mở trường thì phải có bằng Tiến sĩ giáo dục, bằng Tiến sĩ giáo dục phải học trong 10 năm.

Hơn 20 năm trước, Hòa Thượng nói, chúng ta tu hành mà chúng ta nói chúng ta không biết dùng máy vi tính thì chúng ta không thể độ chúng sanh. Chúng ta học là để chúng ta hoàn thiện năng lực từ đó chúng ta sẽ phục vụ chúng sanh tốt hơn, chúng ta không học để thoả mãn thị hiếu của bản thân. Hôm qua, có người nói với tôi, trước đây vào ngày mùng 1, mùng 2 Tết họ chỉ đi lễ chùa, năm nay vào ngày Tết, họ đi lắp đặt dây chuyền sản xuất đậu cho một đạo tràng ở tỉnh Đắc Lắc, họ cảm nhận được niềm vui sâu sắc khi làm việc lợi ích cho chúng sanh. Hằng ngày, chúng ta quán sát xem việc làm nào là chân thật là tích phước, việc làm nào mang đến niềm vui chân thật, việc làm nào chỉ mang đến niềm vui ảo ảnh, mơ hồ!

Hôm qua, mọi người đến chúc Tết tôi, khi tôi còn nhỏ, ngày Tết con cháu trong dòng họ tôi đều về chúc Tết ông Bà Nội, tôi vẫn nhớ hình ảnh ông nội cầm một xấp phong bao lì xì màu đỏ, trẻ con đều nhanh đến chúc Tết ông để được nhận lì xì. Chúng ta tiếp nối văn hoá truyền thống chính là chúng ta đang giáo dục thế hệ sau, đây là nét đẹp văn hoá cần phát huy.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!